

Ἡ ΦΩΝΗ τῆς ὀρθοδοξίας

(5) ΜΕΡΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ τῆς ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ τῶΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ὈΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακὴ 11 Αὐγούστου 1952 (Π.Ο.Η.) Ἔτος ΣΤ'. Ἀριθ. 135—Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 1000	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Σταυρὸς Καραμῆτσος ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ : Ἑξάμηνος δραχ. 15.000—Ἐτησίᾳ δραχ. 30.000 Ἑξαετηριοῦ: Ἑξάμ. δολ. 3.—Ἐτησίᾳ δολ. 6
Γραφεῖα : Ὁδὸς Χαλκοκονδύλη 7—Ἀθῆναι Τηλέφ. 33.839	

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΤΡΙΚΥΜΙΑΝ

“ΔΟΞΑ ΚΑΙ ΤΙΜΗ”

ΟΙ ΤΙΤΑΝΕΣ τῆς ΜΑΧΗΣ

Με καταπλήσσουν σφοδρότητα διεξήχθη ὁ πρὸ ὀλίγου τερματισθεὶς ἀγὼν. Ἀγὼν ὑπέροχος, θεῖος, ἀθάνατος, ὁ ὁποῖος θὰ καταλάβῃ μίαν κεντρικὴν σελίδα εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν πνευματικῶν κατακτήσεων καὶ τῶν ἀγώνων διὰ τὴν κατοχύρωσιν ἀπαραγράπτων δικαιωμάτων.

Εἰς τὸν ἀγῶνα αὐτόν, ὅλοι, ἀναλόγως τῆς θέσεως τῶν καὶ τῆς εὐθύνης τῶν, συνέβαλον καὶ ἠγωνίσθησαν ἀξιεπαίνως. Πολλοὺς θὰ ἐπιστέψῃ ἡ ἱστορία καὶ πολλῶν τὰ ὀνόματα θὰ ἀπαθανάτισῃ. Ἐν τούτοις εἰς τὸ ἡρωϊκὸν καὶ νικηφόρον στρατόπεδον τῶν ἀκαταβλήτων ἀγωνιστῶν διακρίνονται τρεῖς σεβάσμιαι μορφαὶ, καὶ ἀπὸ τὸ Πάνθεον τῶν ἀθανάτων προβάλλει τετάρτη. Καὶ διότι ἦσαν καὶ εἶναι ἡγέται τῆς ἀγωνιζομένης Ὀρθοδοξίας, καὶ διότι εἶναι ἠθικὰ κεφάλαια διὰ τὸ ἔθνος καὶ τὴν Ἑλληνικὴν κοινωνίαν καὶ διότι ὡς προσωπικότητες ἔχουν ἐπιβληθῇ καὶ εἰς αὐτὴν ἀκόμη τὴν συνείδησιν τῶν ἀντιπάλων, καὶ διὰ πλείστους ὅσους λόγους ἠθικοῦ μεγαλείου καὶ πνευματικῆς ἀνωτερότητος, ἐγένοντο τὰ ἀντικείμενα τῆς ἀγριωτέρας ὀργῆς τῶν ἀντιπάλων· σύνθημα τῶν ὁποίων ὑπῆρξε, «Πατάξω μὲν τοὺς ποιμένας», διότι οὕτω καὶ τὸ ποίμνιον ἐὰν δὲν διελύετο, ἀσφαλῶς θὰ διεσκορπίζετο. Δι’ αὐτὸ ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς ἀναζητοῦνται, διώκονται, ἀνασταυροῦνται.

Δὲν εἶναι ὑπερβολαί. Καὶ ἐπιτυχᾶνουν τὴν ἐξόντωσιν τοῦ ἐνός, τοῦ ἀειμνήστου Ἐπισκόπου Κυκλάδων Γερμανοῦ. Τὸν περιέβαλον μὲ αἴγλην μαρτυρικὴν καὶ τὸν ἀνέδειξαν ἐνδοξον ὁμολογητὴν. Ἀλλὰ καὶ οἱ τρεῖς ἐπιζήσαντες, δι-

ήνυσαν τὸν φρικτότερον Γολγοθᾶν. Ἡ εἰς ἡλικίαν 85 ἐτῶν ἐξορία τοῦ Πανιερωτάτου Προέδρου κ. Χρυσοστόμου ἦτο ἐπώδυνον μαρτύριον.

Χωρὶς ὅμως νὰ θέλωμεν νὰ ὑποτιμήσωμεν τὸ μαρτύριον τῆς ἐξορίας, εἰμεθα ἐκ τῶν πραγμάτων εἰς θέσιν νὰ γνωρίζωμεν, ὅτι καὶ τὸ μαρτύριον τῶν ὑπολοίπων δύο ἱεραρχῶν μας, τοῦ Ἀγίου Χριστιανοπούλεως κ. Χριστοφόρου καὶ τοῦ Ἀγίου Διαυλείας κ. Πολυκάρπου, δὲν ὑστέρησεν εἰς φρίκην καὶ μαρτυρικὴν ἀγωνίαν. Δύναται καθεὶς νὰ συλλάβῃ τὴν ἀγωνίαν ἐνὸς διωκομένου, ὅταν μάλιστα προτιμᾷ τὴν τοῦ διωγμοῦ ἀπὸ τὴν μονοτονίαν τῆς ἐξορίας, πειθόμενος εἰς τὰς υἱϊκὰς ἐπικλήσεις τοῦ ἀπορφανιζομένου ποιμνίου καὶ ἐκ τῆς ἀγωνιστικῆς ἀνάγκης τῆς προσωπικῆς συνεργασίας.

Εὐρισκόμεθα λοιπὸν πρὸ τριῶν ἰσαξίων ὁμολογητῶν καὶ ἰσοτίμων θαυνοσπεφῶν ἀγωνιστῶν περὶ τῶν ὁποίων δυνάμεθα καὶ δικαιοῦμεθα νὰ ἐπαναλάβωμεν, ὅπερ ἐλέχθη περὶ τῶν Τριῶν μεγάλων καὶ Ἀγίων ἱεραρχῶν τῆς Ἐκκλησίας, «οὐκ ἔστι δευτερεῖον ἐν τοῖς τρισί, τὰ πρεσβεῖα γὰρ ἕκαστος φέρεται» Καὶ εὐρισκόμενοι ἀπέναντί των ἀναγνωρίζομεν εἰς τὰ πρόσωπά των τοὺς ποιμένας μας, τοὺς πατέρας μας, τοὺς ἡγέτας μας. «Δόξα καὶ τιμὴ» ἀνήκει, κατὰ τὸν Θεῖον Ἀπόστολον Παῦλον, εἰς αὐτούς. Εἰς ἡμᾶς δὲ ἀρμόζει σιδηρὰ καὶ ἀνεξέλεγκτος πειθαρχία πρὸς τοιοῦτους ἡγουμένους, τῶν ὁποίων ἀναθεωρήσαντες τὴν ἔκβασιν τῆς ἀναστροφῆς καλούμεθα νὰ μιμηθῶμεν τὴν χαλύβδινον καὶ οὐρανοποικίλον πίστιν.

ΕΜΠΝΕΥΣΙΣ ΜΙΖΟΥΣ ΑΝΤΙ ΠΑΡΑΙΝΕΣΕΩΣ

Ἐκ τῶν ἐκτεθέντων προηγουμένως κατὰ τὸν ἔλεγχον τῶν δύο πρώτων παραγράφων τῆς ὑπ' ἀριθμ. 775(613)9-3-51 Συνδικτικῆς Ἐγκυκλίου διεπιστώθη, ὅτι τὸ Παλαιοημερολογικὸν ζήτημα καὶ τὴν δι' αὐτοῦ διάσπασιν εἰς τὴν ἐνότητα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας ἐδημιούργησε μόνῃ ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος διὰ τῆς ὑπ' αὐτῆς ἐπιχειρηθείσης κατὰ τὸ 1924 αὐθαιρέτου καὶ μονομεροῦς ἀλλαγῆς τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου, ὡς ἐπίσης διεπιστώθη ὅτι Αὕτη, ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, κατὰ τῶν ἐμμενόντων εἰς τὸ νὰ τελῶσι τὰ θρησκευτικὰ τῶν καθήκοντα κατὰ τὸ παρῶπαρδοτον Παλαιὸν Ἰουλιανὸν Ἐκκλησιαστικὸν Ἡμερολόγιον μεταχειρίζεται τὴν βίαν καὶ τοὺς ἀναχρονιστικοὺς διωγμοὺς καὶ οὐχὶ τὸ παράδειγμα τοῦ Κυρίου, διδάξαντος τὴν ἀγάπην οὐ μόνον πρὸς τὸν πλησίον, ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς ἐχθρούς, καὶ προσευχθέντος ὑπὲρ τῶν σταυρωσάντων Αὐτόν.

Ἡδὴ θὰ ἐλεγχθῇ τὸ περιεχόμενον τῆς τρίτης παραγράφου τῆς Συνδικτικῆς ταύτης Ἐγκυκλίου, ὅπερ ἐπὶ λέξει ἔχει οὕτω: «Ἀτυχῶς, ὅμως, αἱ πρόσφατοι αὗται μακροὶ καὶ ἐπίπονοι προσπάθειαι ἐναυάγησαν, παρὰ τὴν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἐπιδειχθεῖσαν συγκατάβασιν, καθ' ἣν ἐξηγνέθησαν πάντα τὰ ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῆς Πράξεως τῆς Ἐκκλησίας ἐπιτρεπόμενα ὅρια ἐπιεικείας καὶ οἰκονομίας. Ἐνῶ δὲ ὑπῆρχον ἐνθαυρνυτικαὶ τινὲς ἐνδείξεις καὶ τὰ πρωτοστατοῦντα «κληρικὰ» πρόσωπα τοῦ παλαιοημερολογισμοῦ ἐφαίνοντο διατεθειμένα νὰ προσέλθωσιν εἰς μίαν λύσιν ἀπὸ πάσης πλευρᾶς ἱκανοποιητικῆν, ἡ δὲ Ἱερά Σύνοδος ἡτοιμάζετο νὰ συζητήσῃ ἐπὶ τῶν λεπτομερειῶν πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητος, ἡ ἐπέμβασις λαϊκῶν πινῶν κύκλων, ἐκ τῶν ἀνευθύνων ἰδυνόντων τὰ τῶν παλαιοημερολογιτῶν ἀνέτρεψε καὶ ἐματαίωσε τὰ πάντα. Περὶ τῶν ἐλατρίων τῶν κύκλων τούτων ἀφίεται νὰ κρίνῃ ὁ Ἑλληνικὸς λαός, ὅστις πολλὰ ἡδυνήθη νὰ συναγάγῃ συμπεράσματα, μετὰ τὴν ἀποκάλυψιν τῶν ἐν τῇ Μονῇ Κερατέας καὶ ἄλλαχού ἐν πάσαις ταῖς παλαιοημερολογικαῖς παρατάξεσι λυπηρῶν συμβάντων».

Καὶ ἡ παράγραφος αὕτη, ἥτις ἀποτελεῖται ἀπὸ τρεῖς μακροτάτας περιόδους, ὅχι μόνον δὲν ἀνταποκρίνεται πρὸς τὴν πραγματικότητα, ἀλλ' οὕτε καὶ παραινενικὸν γράμμα δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ, ὅτι περιέχει, ἐξ ἐκείνων, τὰ ὁποῖα δικαιούται κατὰ τὸν Καταστατικὸν Χάρτην τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος νὰ ἐκδίδῃ πρὸς τὸν Λαὸν ἡ Ἱερά Σύνοδος ἡ ὁ κατὰ τόπον Ἱεράρχης, ὁσάκις ἐπιχειρεῖ τις νὰ διαταράσῃ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος δι' ἐτεροδιδασκαλίας, ἢ διδαχῆς προφορικῶς ἢ γραπτῶς, διὰ προσηλυτισμοῦ ἢ ἄλλως πῶς, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ἐκ τῶν τοιούτων θρησκευτικῆς ἢ ἠθικῆς βλάβης.

Διότι ἡ πραγματικότης ἐν προκειμένῳ εἶναι, ὡς ἐξετέθη καὶ νωτέρω, ὅτι ἡ ἐπελθοῦσα διάσπασις εἰς τὴν ἐνότητα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος προῆλθεν ἐκ τοῦ ὅτι ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὸ 1924 ὅλως αὐθαίρετως καὶ ἄνευ τῆς τηρήσεως τῶν Κανονικῶν καὶ Νομίμων

προϋποθέσεων προέβη εἰς τὴν μονομερῆ ἀλλαγὴν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου, ἣν ἀλλαγὴν δὲν ἀπεδέχθησαν, οὐδ' ἀποδέχονται, ὅσοι θέλουσι νὰ τελῶσι τὰ θρησκευτικὰ καθήκοντά των κατὰ τὸ Παλαιὸν Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον, ὡς ἀκριβῶς ἐτέλουν ταῦτα καὶ οἱ ἀπὸ τοῦ 1924 γενόμενοι νεώτεροι Νεοημερολογίται Ἀρχιερεῖς.

Μετὰ τὴν ἐπελθοῦσαν ἐξ ὑπαιτιότητος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἑλλάδος διάσπασιν ταύτην εἰς τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος κατανοεῖται βεβαίως, τόσον ὑπὸ τῶν νεωτέρων Νεοημερολογιτῶν Ἱεραρχῶν, ὅσον καὶ ὑπὸ τῶν ἐξακολουθούντων νὰ εἶναι Παλαιοημερολογίται, ὅτι τὸ συμφέρον, καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους, ἐπιβάλλει νὰ ἀποκατασταθῇ ἡ διασπαθείσα αὕτη ἐνότης, ὁπότε ἐπακολουθεῖ ὡς φυσικὴ συνέπεια, τίς πρέπει ν' ἀναλάβῃ τὴν πρὸς τοῦτο πρωτοβουλίαν καὶ τίνα μέσα πρέπει νὰ μεταχειρισθῇ.

Αἱ στοιχειώδεις γνώσεις καὶ ἡ κοινὴ λογικὴ ἐπιβάλλουσι νὰ γίνῃ δεκτὸν ὅτι τὴν πρωτοβουλίαν πρέπει νὰ ἀναλάβῃ ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὅχι μόνον, διότι Αὕτη ἔδωκε τὴν ἀφορμὴν εἰς τὴν διάσπασιν τῆς ἐνότητος διὰ τῆς ὑπ' Αὐτῆς γενομένης αὐθαίρετου καὶ μονομεροῦς ἡμερολογιακῆς ἐκκλησιαστικῆς καινοτομίας, ὅσον καὶ κυρίως, διότι Αὕτη συμπίπτει ν' ἀναγνωρίζεται ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας, ὡς κρατοῦσα Ἐκκλησία.

Καὶ ἤδη ἔρχονται τὰ μέσα, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ μεταχειρισθῇ, καὶ τὰ ὁποῖα, προκειμένου περὶ ἐκκλησιαστικοῦ ζητήματος, οἷον ἀναμφισβητήτως εἶναι καὶ τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Ἡμερολόγιον, πρέπει νὰ εἶναι ἀναντιρρήτως αἱ προσπάθειαι πρὸς σύγκλησιν Πανορθόδοξου ἢ καὶ Μεγάλης Τοπικῆς Συνόδου, αἱ ἀποφάσεις τῶν ὁποίων καὶ μόνον δύνανται κατὰ θρησκευτικὴν συνείδησιν νὰ γίνωσιν ἀδιαμαρτυρήτως ἀποδεκταί.

Ἡ Ἱερά ὅμως Σύνοδος, κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐκτεθέντα, ἠκολούθησεν ἐν προκειμένῳ τὴν ὁδὸν τῆς βίας καὶ τοῦ διωγμοῦ, καίτοι ἐγγνώριζεν ἐκ τῶν προτέρων ὅτι ἐπρόκειτο νὰ ἀποτύχῃ, ὡς ἀπέτυχεν, ὡς γνωστὸν ἐκ τῆς Ἱστορίας, καὶ ὁ Ἀρχιεπὶς τῆς Ἀντιόχειας Ἐκκλησίας κατὰ τὸ 1439, ὅτε, διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἑνωσὴν τῶν Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου καὶ Ἀντικῆς Ἐκκλησιῶν, τὴν διάσπασιν τῶν ὁποίων προκατοχὸς του εἶχε προκαλέσει, διὰ πειστικῶν μέσων εἶχε προσπαθῆσαι νὰ ἐξαναγκάσῃ τοὺς ἐκπροσώπους τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ν' ἀποδεχθῶσι τὰς ἀπόψεις του, περιάγων αὐτοὺς διὰ τῆς περιουσίας καὶ τῆς ἐπὶ μακρὸν καθυστερήσεως τοῦ σιτηρεσίου των εἰς ἑσχάτην ἔνδειαν, ἔνεκα τῆς ὁποίας καὶ ὑπέκυψαν ὅλοι πλην τοῦ Ἐπισκόπου Ἐφέσου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ, ὅστις, διὰ τῆς ἀρνήσεώς του νὰ ὑπογράψῃ τὴν ἐνωτικὴν συμφωνίαν, ἐξηνάγκασε τὸν Πάπαν νὰ εἴπῃ τὸ «λοιπὸν, ἐποιήσαμεν οὐδέν».

Καὶ προσπαθεῖ μὲν ἡ Συνδικτικὴ Ἐγκύκλιος ν' ἀποδώσῃ τὴν ἀποτυχίαν τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητος εἰς ἐπέμβασιν λαϊκῶν κύκλων, οὓς χαρακτηρίζει ὡς ἀνευθύνως ἰδυνόντας τὰ τῶν Παλαιοημερολογιτῶν, γεγονός· τὸ ὁποῖον οὐδόλως προσεπιβεβαιοῦται ἄλλοθεν. Λησμονεῖ ὅμως ὅτι

εἶναι ἱστορικῶς βέβαιον καὶ γνωστὸν ὅτι εἰς ἐκκλησιαστικά ζητήματα καὶ μάλιστα ἀφορῶντα τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς ἡγέτας τῶν ἔχουσιν γνώμην καὶ οἱ λαϊκοὶ κύκλοι, τῶν ὁποίων μάλιστα αὕτη ζητεῖται παρ' αὐτῶν τῶν ἰδίων Ἀρχιερέων, ὥς προκύπτει ἐκτὸς ἄλλων πολλῶν περιπτώσεων καὶ ἐκ τῶν ἀναφερομένων ὑπὸ τοῦ ἱστορικοῦ Παπαρρηγοπούλου κατὰ τὴν ἐκ Φλωρεντίας ἐκτροπὴν τῶν διὰ τὴν ἑνωσὶν μεταβάντων ἐκεῖ Ἀρχιερέων καὶ ὑπὸ τοῦ ἀξιοτίμου Καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Π. Τρεμπέλα ἐν τῷ Μικρῷ Εὐχολογίῳ εἰς τὰ κατὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν Κληρικῶν τελούμενα.

Καὶ ὁ μὲν Παπαρρηγοπούλος ἀναφέρει: «Τὶ τὸ ἀπορον λοιπὸν ὅτι, διὰ τὸ βασιλεὺς καὶ οἱ περὶ αὐτὸν μετὰ διετῇ καὶ ἐπέκεινα ἀπουσίᾳ ἐπέστρεψαν τῇ 1 Φεβρουαρίου 1440 εἰς Κων/πολιν, οἱ πλεῖστοι μετενόησαν διὰ τὰ γενόμενα καὶ ἤρχισαν νὰ καταρῶνται δημοσίᾳ τὴν διαγραφὴν αὐτῶν: «Οἱ δὲ Ἀρχιερεῖς εὐθέως ἀπὸ τῶν τριήρων ἀποβάντες, λέγει ὁ Δούκας, καὶ οἱ τῆς Κων/πόλεως κατὰ τὸ σὺνήθες ἡσπάζοντο αὐτοὺς, ἐρωτῶντες πῶς τὰ ἡμέτερα: πῶς τὰ τῆς συνόδου; εἰ ἄρα ἐτύχμεν τὴν νικῶσαν;» Οἱ δὲ ἀπεκρίνοντο: «Πεπράκαμεν τὴν πίστιν ἡμῶν, ἀντηλλάξαμεν τῇ ἀσβεΐᾳ τὴν εὐσέβειαν, προδόντες τὴν καθαρὰν θυσίαν, ἀζημιῶται γεγόναμεν». Ταῦτα καὶ ἄλλα αἰσχρότερα καὶ ρεθυπασμένα λόγια. Καὶ ταῦτα τίνες; οἱ ὑπογράψαντες ἐν τῷ ὄρω, ὁ Ἡρακλείας Ἀντώνιος καὶ οἱ πάντες. «Εἰ γάρ τις πρὸς αὐτοὺς ἤρετο: καὶ διατὶ ὑπεγράφετε; ἔλεγον, φοβούμενοι τοὺς Φράγγους. Καὶ πάλιν ἐρωτῶντες αὐτοὺς εἰ ἐβασάνισαν οἱ Φράγγοι τινὰ, εἰ ἑμαστίγωσαν, εἰ εἰς φυλακὴν ἔβαλον. Οὐχί. Ἀλλὰ πῶς; Ἡ δεξιὰ αὐτῆς ὑπέγραψεν, ἔλεγον, κοπεῖται ἡ γλώττις ὁμολόγησεν, ἐκρίζουσθαι. Οὐκ ἄλλο τι εἶχον λέγειν».

Ὁ δὲ κ. Π. Τρεμπέλας ἐν τῷ ἀνωτέρῳ συγγράμματί του ἐν ὑποσημείωσει παραθέτει περιεκτικῶς ἐν πιστῇ μεταφράσει ἐκ πρακτικοῦ ἐκλογῆς διαλαμβάνοντος: «Παρόντων τῇ 26 Σεπτεμβρίου 426... τῶν συνεπισκόπων καὶ... τῶν πρεσβυτέρων, παρισταμένου τοῦ Κλήρου καὶ πλήθος λαοῦ Ἀγίουστίνο, ὁ ἐπίσκοπος εἶπε: Θεοῦ εὐδοκίᾳ εἰς τὴν πόλιν ταύτην ἐν ἀκμῇ ἤλθον ἄλλ' ὅμως νεώτερος ἐγενόμην καὶ νῦν ἐγήρασα. Γνωρίζω δὲ ὅτι μετὰ τὸν θάνατον τῶν ἐπισκόπων ἐξ αἰτίας προσώπων φιλοδόξων ἢ φιλονείκων συνήθως αἱ ἐκκλησίαι ταρασσονται. καὶ ὅπερ συχνάκις ἐκ πείρας ἐγνωρίσα καὶ ἐθλίβην δι' αὐτό, ὀφείλω, ὅσον τὸ ἐπ' ἐμοί, νὰ συντελέσω, ἵνα ἀποφευχθῇ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ... Καθιστῶ λοιπὸν γνωστὸν εἰς σᾶς: ὁ πρεσβύτερος Ἡρακλείος ἐπιθυμῶ νὰ εἶναι διάδοχός μου. Ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἀνεφωνήθη: Τῷ Θεῷ εὐχαριστίας. Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ εἰπω τι περὶ τῶν ἐπαίνων τούτου... ἀρκεῖ, ὅτι γνωρίζετε αὐτόν. Καὶ τοῦτο μόνον λέγω. Ἐγὼ θέλω ἐκεῖνον, ὃν περὶ γνωρίζω, ὅτι καὶ οἱ σὲς θέλετε. Οὕτω λοιπὸν, ὅσον τὸ ἐξ ἀνθρώπων, ἐπιθυμῶ νὰ ἐκικυρωθῇ τοῦτο. Ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἀνεφωνήθη τριακοντάκι: καὶ ἐξῆς τῷ Θεῷ εὐχαριστίας τῷ Χριστῷ αἰῶνας... Ἀγιος καὶ δίκαιος ἐστὶν (ὁ Ἡρακλείος). Ἐλέγχθη εἰκοσάκις. Πάνυ ἄγιος, πάνυ τί-

μιος... Ἀγίουστίνο, ὁ ἐπίσκοπος εἶπε: Λοιπὸν, ὡς ἔλεγον, ἡ θέλησίς μου καὶ ἡ θέλησίς σας θέλω νὰ ἐκικυρωθῇ δι' ἐκκλησιαστικοῦ πρακτικοῦ, ὅσον τὸ ἐξ ἀνθρώπων... Ὁ Ἀγίουστίνο εἶπεν. Βλέπω, ὅτι πάντα ὅσα ἔδει νὰ γίνωσι δι' αὐτό, διὰ τὸ ὁποῖον σᾶς παρεκάλεσα, ἤχθησαν εἰς πέρας. Τοῦτο τέλος αἰτούμαι παρ' ὑμῶν, ἵνα εἰς τὸ πρακτικὸν τοῦτο εὐαρεστηθῇτε νὰ ὑπογράψητε ὅσοι δύνασθε... Κατὰ τὴν ὥραν δὲ ταύτης τῆς ἱερείας συνιστῶ ἐξόχως εἰς τὴν ὑμετέραν ἀγάπην, ἵνα πάντες τὰς ὑποθέσεις καὶ βιωτικὰς φροντίδας ἀποθέσῃτε καὶ ὑπὲρ τῆς ἐκκλησίας ταύτης καὶ ὑπὲρ ἐμοῦ καὶ ὑπὲρ τοῦ πρεσβυτέρου Ἡρακλείου δέσῃν τῷ Κυρίῳ ἐκχύσῃτε».

Ἐξ ὧν τούτων γίνεται φανερὸν ὅτι ὁ λαὸς προκειμένου περὶ τῶν πνευματικῶν του ἐκπροσώπων ὄχι μόνον ἔχει γνώμην περὶ τῆς χρησιμότητος καὶ τῆς εὐθύτητός των καὶ οὐδόπως εἶναι ἀνεύθυνος, ὡς ἀνακριβῶς καὶ οὐχὶ κατ' ἀλήθειαν ἰσχυρίζεται ἡ Ἱερά Σύνοδος, ἀλλὰ καὶ προσκαλεῖται, ὅπως τὴν γνώμην του ἐκδηλώσῃ κατὰ πανηγυρικώτατον τρόπον προφορικῶς καὶ διὰ τῆς προσυπογραφῆς του ἀκορη.

Καὶ ὁρθῶς γίνεται τοῦτο, ἐφ' ὅσον, ὡς γνωστόν, ὁ κληρικός, ὡς πνευματικὸς μεσάζων μεταξὺ τοῦ Θεοῦ καὶ παντὸς λαϊκοῦ πιστοῦ, ἔχει τὴν θέσιν φίλου καὶ δι' ἐμπιστοῦ, ἐκλεγομένου ἐλευθέως ὑπ' αὐτοῦ καὶ μὴ ἐπιβαλλομένου εἰς αὐτὸν ἀναγκαστικῶς παρ' οἰουδὲ ποτε.

Καὶ ὅπως φίλος ἐκλέγεται ἐκεῖνος, μετὰ τοῦ ὁποίου ταιριάζουν τὰ χνῶτα, κατὰ τὴν λαϊκὴν ἔκφρασιν, οὕτως ἐκλέγεται καὶ θερησκευτικὸς λειτουργὸς καὶ πνευματικὸς μεσάζων ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἔχει τὰς αὐτὰς μὲ τὸν ἐκλέγοντα θερησκευτικὰς πεποιθήσεις καὶ ἀντιλήψεις, καὶ οὐχὶ ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἔχει τελείως ἀντιθέτους τοιαύτας, ὡς βεβαίως συμβαίνει μεταξὺ τῶν νεωτέρων Νεοημερολογικῶν Κληρικῶν καὶ τῶν ἐξακολουθούντων νὰ παραμένωσι Παλαιοημερολογίται πιστῶν, οἱ ὁποῖοι θέλουσι νὰ κρατῶσι τὰς Παραδόσεις τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὡς ἐτήρουν αὐτὰς καὶ οἱ πρόγονοί των, ἐνῶ οἱ νεώτεροι Νεοημερολογίται Ἀρχιερεῖς ἠθέλησαν νὰ μεταβάλωσι καὶ μετέβαλον ταύτας τοῦλάχιστον εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Ἡμερολόγιον.

Ἀλλὰ τὴν ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἔκφρασιν γνώμης διὰ ἐκκλησιαστικά ζητήματα καὶ ἰδίᾳ διὰ τὰς ἀρετὰς ἢ τὰ ἐλαττώματα τῶν κληρικῶν δέχεται καὶ ἡ Ἱερά Σύνοδος, ἥτις ἀντιφάσκουσα πρὸς ἑαυτήν, εἰς τὴν τρίτην περίοδον τῆς ἐλεγχομένης παραγράφου τῆς Ἐγκυκλίου τῆς ἐπικαλεῖται τὴν κρίσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, καὶ διὰ τὴν ὁποίαν κρίσιν τοῦ οὐδὲν ἄλλο στοιχείον παρέχει αὐτῷ, εἰμὴ μόνον τὰ ἐν τῇ Μονῇ Κερατέας συμβάντια, τὰ ὁποῖα, ὡς ποινικῶς κολλάσιμα, ἀνέλαβεν, ὡς γνωστόν, νὰ κρίνῃ ἡ Πολιτεία καὶ νὰ τιμωρήσῃ τοὺς διαπραξάντας αὐτὰ διὰ τῆς ἀρμοδίας Ποινικῆς Δικαιοσύνης.

Ἐκ τούτων ὁμοῦς συνάγεται δι' ἡ Ἱερά Σύνοδος δὲν ἐπικαλεῖται ἀπλῶς τὴν κρίσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἀλλὰ τοῦναντίον ἐπιδίδωκε νὰ διχάσῃ αὐτὸν καὶ νὰ ἐπισύρῃ τὸ μῖσος καὶ τὴν κατακραυγὴν μερίδος αὐτοῦ ἐναντίον ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι, παραμένοντες πιστοὶ τηρεῖται τῶν πατροπαραδότων

Ἑκκλησιαστικῶν παραδόσεων, ἐξακολουθοῦσι νὰ εἶναι Παλαισημερολογίται καὶ νὰ τελῶσι τὰ θρησκευτικὰ καθήκοντά των κατὰ τὸ πατροπαράδοτον διὰ τὴν Ἀνατολικὴν Ὁρθόδοξον Ἑκκλησίαν Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον.

Διότι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ δεχθῇ τις, ὅτι τὰ ἐν τῇ Μονῇ Κερατέας λυπηρὰ συμβάντα, δηλαδὴ ἡ ἐπίθεις, πλαστογραφία, ἀρπαγὴ καὶ ἐκβίσεις, πράξεις τιμωρούμεναι ὑπὸ τοῦ Ποινικοῦ Νόμου καὶ δι' αὐτὸ κατηγορεῖται ἡ ἡγουμένη τῆς Μονῆς ταύτης μετὰ τινων ἄλλων Μοναχῶν, δύνανται νὰ βαρύνωσιν δόκλῃρον τὸν Παλαισημερολογικὸν κόσμον τῆς Ἑλλάδας, ὥς ἄλλο προπατορικὸν ἀμάρτημα, ὥς δὲν εἶναι δυνατόν νὰ δεχθῇ τις, ὅτι καὶ τὰ πρὸ ἐτῶν ἀναγραφέντα εἰς τὸν τύπον, ὅτι διεπράχθησαν ἐν τῇ Μονῇ Πεντέλης διαχειριστικὰ σκάνδαλα. ἢ ὁ πρό τιμος χρόνου προσφάτως καταδικασθεὶς ἐπὶ παρὰ φύσιν ἀσελείᾳ νεώτερος Νεοσημερολογίτης Κληρικὸς, δύνανται νὰ βαρύνωσιν τοὺς ἰθύνοντας νεωτέρους Νεοσημερολογίτας Ἀρχιερεῖς τῆς Ἑλλάδος.

Ἀλλὰ ἡ ἐπιδίωξις αὕτη, ἐνῶ δὲν δύναται βεβαίως νὰ θεωρηθῇ ὡς παραινετικὸν γράμμα, σκοπὸν ἔχον νὰ προλάβῃ τὴν διαταραχὴν, ἀσφαλῶς καὶ ἀναντιρρήτως δύναται νὰ ἐκληφθῇ ὡς ἀφορμὴ πρὸς ἀναταραχὴν, τὴν ὁποίαν ὁμως ἀφορμὴν πᾶσα Πολιτεία, ἀκολουθοῦσα τὰς ἡθικὰς ἀρχὰς τοῦ Πολιτισμοῦ καὶ ἀνθρωπισμοῦ, ἀπαγορεύει νὰ γίνηται καὶ δι' αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς ἐγκληματίας, τοὺς ὁποίους τιμωρεῖ μὲν διὰ τὰς ἐγκληματικὰς πράξεις των, προστατεύει ὁμως, καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς φυλακισεὶς των, καὶ μετ' αὐτήν, καὶ ἡ ἰδίᾳ καὶ διὰ τῶν συνιστωμένων πρὸς τοῦτο διαφόρων Ἐταρειῶν καὶ συναφῶν ἄλλων Ὁργανώσεων, καὶ τὰς ὁποίας ἡθικὰς ἀρχὰς κατὰ μέγιστα λόγον δύναται νὰ ἀκολουθῇ καὶ ἡ Ἑκκλησία ὡς ἐκ τοῦ σκοποῦ αὐτῆς.

Ἐξ ὅλων τῶν ἀνωτέρω ἐκτεθέντων γίνεται φανερόν ὅτι οἱ νεώτεροι Νεοσημερολογίται Ἱεράρχαι τῆς Ἑλλάδος, οἱ προκαλέσαντες διὰ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας των τὴν διάσπασιν εἰς τὴν ἐνότητά τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδόξου Ἑκκλησίας καὶ θέλοντες ν' ἀποκαταστήσωσι ταύτην, μεταχειρίζονται μέτρα βίας καὶ διωγμοῦ κατὰ τῶν ἐπιθυμούντων νὰ τηρῶσι τὰς Παραδόσεις τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἑκκλησίας Παλαισημερολογιτῶν, ἀλλὰ, διότι βλέπουσιν ὅτι τὰ μέτρα ταῦτα ἀποτυγχάνουσιν, προσπαθοῦσι νὰ ἐπισύρῳσιν ἐναντίον αὐτῶν τὸ μῖσος καὶ τὴν ἀποστροφὴν μερίδος τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, μέσον, ὅπερ ἀσφαλῶς ἐπίσης θ' ἀποτύχῃ.

Ταῦτα ὡς πρὸς τὴν τρίτην παράγραφον τῆς ἀνωτέρω Συνοδικῆς Ἐγκυκλίου μὲ τὴν ἐπιφύλαξιν τοῦ προσεχοῦς ἐλέγχου καὶ τῶν λοιπῶν παραγράφων τῆς.

Ἀριστείδης Ζαχαρίας
Δικηγόρος

Ἐμβλήματα Συνόρων

Ἐμβλήματα, μόνον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιστολῶν ἀπεσπένονται: Πρὸς τὸν κ. Σταύρον Καραμήττον Χαλκικονόβλη 7.— Ἀθήνας

ΠΑΝΤΟΤΕ ΟΙ ΑΓΙΟΡΕΙΤΑΙ

Τὸν παρελθόντα μῆνα ἐπεσκέφθη τὸ Ἅγιον Ὅρος ὁ Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Παντελεήμων ἔχων τὴν Μοναχικὴν προέλευσιν ἐκ τῆς ἐκείσε Ἱεράς Σκήτης τῆς Ἀγίας Ἀννης τὴν ὁποίαν καὶ ἐπεσκέφθη παραμείνας ἐπ' ὀλίγας ἡμέρας.

Κατὰ τὴν ἐκεῖ παραμονὴν Τ.υ.οὶ ἐν τῇ ἀνωτέρω Ἱερᾷ Σκῇτῃ Ὁσιώτατοι Ζηλωταὶ Πατέρες ἐπισκεφθέντες αὐτὸν ἐπέδωκαν τὸ κατωτέρω ὑπόμνημα σχετικὸν πρὸς τὸν δεξαγόμενον ἱερὸν ἡμῶν ἄγωνα, χάριν τοῦ ὁποίου καὶ καταχωροῦμεν αὐτὸ ἔχον ὡς ἐξῆς:

Παναγιώτατε

Εὐλαβῶς καὶ ταπεινῶς οἱ κάτωθι ὑπογραφόμενοι Ζηλωταὶ Ἀγιαννανῖται Πατέρες ἐρχόμεθα νὰ ὑποβάλωμεν τὰ σέβη ὑμῶν πρὸς τὴν Ὑμετέραν Παναγιότητα, ἀναμνησκόμενοι, ὅτι ὑπῆρξατε πνευματικὸν τέκνον τῆς Γεραρᾶς Ἀγιωνύμου Σκήτεώς μας διὸ καὶ ἐρχόμεθα Αὐτῇ τὸ ὡς «εὖ παρέστη».

Τὸ ὅτι ὑπῆρξατε πνευματικὸν τέκνον τῆς ἡμετέρας Σκήτεως δίδει εἰς ἡμᾶς τὸ θάρρος ἵνα πρὸςβῶμεν ὑπὲρ τῶν ἐν τῇ Ἐπαρχίᾳ Ὑμῶν ποιητικῶς καταδυναστευομένων ὁμοφρόνων ἀδελφῶν Παλαισημερολογιτῶν τῶν τυττωμένων τὴν Θρησκευτικὴν συνείδησιν ὡς ἐκ τῆς αὐτόχρομα ἀντικανονικῆς καὶ ἀντορθοδόξου παραδοχῆς τοῦ νέου Ἐορτολογίου ἐν τῇ Λατρείᾳ τῆς ἐν Ἑλλάδι Ὁρθοδόξου Ἑκκλησίας.

Παναγιώτατε

Αἱ πληροφορίες ἐκ τῆς Ἐπαρχίας Ὑμῶν σχετικῶς μὲ τοὺς Παλαισημερολογίτας εἶναι λίαν ἀποκαρδιωτικαί. Ἱεροὶ ναοὶ ἐσυλήθησαν καὶ ἐκλείσθησαν. Ἱερεῖς ἀπηλάθησαν, ἐξωρίσθησαν καὶ βιαίως ἐξυρίσθησαν ἐν γένει δὲ διὰ λόγους καὶ μόνον θρησκευτικοὺς ἐκβιάζονται Κληρικοὶ καὶ Λαϊκοὶ νὰ δεχθῶν τὸ νέον ἡμερολόγιον, ἕνεκα τοῦ ὁποίου μένουσιν ἤδη ἀνεκκλησιαστοὶ, καὶ ἀναγκάζονται νὰ θάπτουν τοὺς νεκροὺς των ἄνευ Ἱερέων. Περιττὸν εἶναι νομίζομεν νὰ μνημονεύωμεν λόγους τῶν Θεοπνευστῶν Ἀγίων Γραφῶν ὑποστηρίζοντες μ' ἑν Ἱεράν ὑπόθεσιν, ἡ ὁποία εὐωδιάζει ἀπὸ Ὁρθοδοξίαν. Πλὴν οἱ ταγοὶ τῆς Ἑκκλησίας, νομίζομεν ὅτι, πρέπει νὰ ἔχουν ὑπ' ὄψιν των τὸ τοῦ Κυρίου «Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἔλθειν», καὶ νὰ μὴ θέλουν νὰ ἐναντιώνωνται πρὸς τὴν ἐκπεφρασμένην θέλησιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καταδιώκοντες ἀπηνῶς χριστιανούς, τῶν ὁποίων ἡ θρησκευτικὴ συνείδησις τύπτεται, ὡς προείπομεν, ἐκ τῆς ἄνευ διαγνώμης τῆς Καθόλου Ἑκκλησίας παραδοχῆς ὑπὸ τῆς Ἑκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τοῦ νέου ἡμερολογίου.

Παναγιώτατε

Μὲ τὴν εὐκαιρίαν τῆς ἐν Ἀγιωνύμῳ τούτῳ τόπῳ ἀφίξεώς Σας, ἐρχόμεθα ἵνα παρακαλέσωμεν ὅπως, κατὰ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον, «γίγητε τὰ πάντα τοῖς πᾶσιν, ἵνα πάντως τινες σώσῃτε», καὶ ἅμα τῇ αἰσίᾳ λήξῃ τῆς προσκνηματικῆς περιόδου ἐπιστρέψῃτε εἰς τὸν Θρόνον Σας, ὃν ἐκλείσαν μεγάλοι Πρόμαχοι τῆς Ὁρθοδοξίας Ἱεράρχαι, Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Πα-

λαμᾶς, Εὐδοκίος καὶ Θεωνᾶς, χριστιανικῶς φερόμενοι, ἄρχετε διὰ τὰ ἔκτομα ἀντιχριστιανικά μέτρα ἐναντίον τῶν θρησκευτικῶς ταλαιπωρουμένων Παλαισημερολογιτῶν τῆς Ἐπαρχίας Σας, οὕτως, ὥστε ἐν Ἑλλάδι νὰ γίνητε Ὑμεῖς ἀπαρχὴ τῆς θρησκευτικῆς ἀνεξιθρησκείας καὶ σὺν τῷ χρόνῳ τῆς εἰρηνεύσεως τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας διὰ τῆς ἐπαναφορᾶς τοῦ Πατρῴου ἑορτολογίου. Ἀμήν.

Μετὰ τῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης
Οἱ Ζηλωταὶ Πατέρες Σαήτης Ἀγίας Ἀννης
Ἡ Ἐπιτροπὴ
Γέρον *Χαράλαμπος Ταμβάκης*
Γέρον *Κωνσταντῖος* Ἱερομόναχος
Γέρον *Ἀρτέμιος*. Ἱατρός
Γέρον *Διονύσιος τοῦ Παπαῖ* Ἱωσήφ

ΑΝΤΙΠΕΛΑΡΓΗΣΙΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΕΤΕΡΑ ΔΙΑΦΩΝΙΑ

Διαφωνοῦμεν ἐπίσης πρὸς τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀγιον Καθηγούμενον μεμφόμενον ἐν τῇ «Διευκρινήσει» τοῦ τὴν ἡγεσίαν τῶν Παλαισημερολογιτῶν, ὡς μὴ δεχθεῖσαν τὴν προτεινομένην ὑπὸ τῆς Κρατουσῆς Ἐκκλησίας διὰ «κανονικῶν ἱερέων» τῆς ἐξυπηρέτησιν τῶν πνευματικῶν ἀναγκῶν τῶν Παλαισημερολογιτῶν, δεχομένων ὅμως τούτων τὸ ἐπ' Ἐκκλησίας μνημόσυνον τῶν κατὰ τόπους νεοσημερολογιτῶν Ἐπισκόπων. Ἀλλὰ:

1ον) Τοιοῦτον τι ἀπέριψεν αὐτὴ αὕτη ἡ ὁλομέλεια τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἑλλάδος, ἥτις διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2470 τῆς 14ης Ὀκτωβρίου 1935 ἐγγράφου τῆς πρὸς τὴν τότε Κυβέρνησιν ἔγραψε τὰ ἑξῆς:

«Ἡ παραδοχὴ δύο τυχόν ἡμερολογίων, ἔστω καὶ ἂν τὸ ἐν ἐξ αὐτῶν θεωρηθῇ ἡμερολόγιον οἰκονομία· καὶ ἀνοχῆς, ἀποτελεῖ πλήγμα καιριώτατον κατὰ τῆς θρησκευτικῆς καὶ ψυχικῆς ἐνότητος τοῦ λαοῦ.

Δὲν εἶναι δυνατόν ἡ ἐορτὴ νὰ φορτίζεται δις ἐντός δέκα τριῶν ἡμερῶν διὰ τῶν αὐτῶν λειτουργῶν, ἐφ' ὅσον οὗτοι, ὡς χριστιανοὶ καὶ μέλη τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ μετέχουν ψυχικῶς ἀπ᾽ εἰς τὰ τῆς ἑορτῆς. Κατὰ δὲ τὴν δευτέραν τυχὸν ἐπανάληψιν τῆς αὐτῆς ἐορτῆς καὶ πανηγύρεως, θὰ ἐκινδυνεύουν νὰ λαμβάνουν μέρος μηχανικῶς, ἄνευ θρησκευτικοῦ ψυχισμοῦ.

«Ὅθεν ὁρθότατα ἐπραξαν οἱ Παλαισημερολογίται μὴ δεχθέντες τὴν ἐρμαφροδίτην—ἂν μὴ ὑποῦλον καὶ ἐπίβουλον—λύσιν ταύτην τῆς ἐξυπηρετήσεως τῶν διὰ νεοπαλαισημερολογιτῶν—Θεομπαικτῶν Ἱερέων.

2ον) Ἀφοῦ ἡ Κρατοῦσα νεοσημερολογιτικὴ Ἐκκλησία καὶ ἐγγράφως καὶ προφορικῶς διὰ χειρῶν καὶ στομάτων τῶν Ἀρχιερέων καὶ Ἱερέων τῆς ἀποκαλεῖ «πλάνην» τὸ Παλαιὸν Ἡμερολόγιον, καὶ «πεπλανημένους» τοὺς ἀκολουθοῦντας αὐτὸ Παλαισημερολογίτας, πῶς εἶτα δέχεται καὶ ἀνέχεται νὰ ἐξυπηρετήσῃ διὰ τῶν λειτουργῶν τῆς τὴν «πλάνην» καὶ τοὺς «πεπλανημένους»; Ἡ δὲ νομίζει αὕτη, ὅτι οὕτως ἀποφασίζουσα καὶ πράτ-

τουσα, ἐνισχύει τὴν «πλάνην»; Ἐνῶ ἐὰν πράγματι ἐπίστευεν εἰς ὅσα διακηρύσσει καὶ ἤθελε νὰ φανῇ συνεπὴς πρὸς ἑαυτήν, θὰ ἔπρεπε διὰ παντὸς διαφωτιστικοῦ μέσου (οὐδέποτε ὁμως καὶ μυριάκις ΟΧΙ διὰ τῆς ἀντευαγγελικῆς βίας) διαφωτίζουσα καὶ πληροφοροῦσα, νὰ ἐπαπαφέρῃ εἰς τὴν εὐθείαν ὁδὸν τῆς ἀληθείας τοὺς «πεπλανημένους», κατ' αὐτήν, Παλαισημερολογίτας. Ἰσως ὁμως διαφωτιστικά μέσα νὰ ἐδανείσθῃ ἀπὸ τὸν Τορκουεμάδαν, καὶ νὰ ἀντέγραψεν ἀπὸ τὴν Ἱερὰν Ἐξέτασιν τοῦ μεσαιῶνος.

3ον) Ἀποδεγόμενοι δὲ τυχὸν οἱ Παλαισημερολογίται τὸ μνημόσυνον τῶν νεοσημερολογιτῶν Ἐπισκόπων καὶ τὴν διὰ νεοσημερολογιτῶν Ἱερέων ἐξυπηρέτησιν τῶν θρησκευτικῶν ἀναγκῶν καὶ καθηκόντων αὐτῶν, δὲν ἤθελον χαρακτηρισθῇ—καὶ πολὺ δικαίως μάλιστα—ἀπλοὶ χρονολάτραι ἀγωνιζόμενοι μόνον διὰ τὴν διαφορὰν τῶν 13 ἡμερῶν; Ἐνῶ, ὡς περιτρώτως ἀπεδείχθη, δὲν πρόκειται περὶ τούτου.

Καὶ ταῦτα μὲν πρὸς αὐτά

Ὅπως δὲ ποτε καὶ ἂν ἔχῃ τὸ πρᾶγμα, ἀπὸ τὸν Πανοσιολογιώτατον Καθηγούμενον κ. Γαβριὴλ οὐδέποτε ἀνεμένομεν εἰσῆγειν περὶ παραδοχῆς ὑπὸ τῶν Παλαισημερολογιτῶν μνημοσύνου ἐπ' Ἐκκλησίας νεοσημερολογίτου Ἐπισκόπου· διότι γνωρίζει πολὺ καλὰ ἡ αὐτοῦ Πανοσιολογιότης, ὅτι «πολὺς ἐστὶν ὁ περὶ τοῦ μνημοσύνου λόγος» διότι ἐκεῖνοι μόνον μνημονεύονται ἐπ' Ἐκκλησίας, ὅσοι εἰσὶν ὁρθόδοξοι καὶ κοινωνικοὶ πρὸς τὴν αὐτὴν Ἐκκλησίαν· οἱ δὲ ἀκοινωνήτοι οὐδὲ μνημονεύονται, οὐδὲ γὰρ ἔχει ἀδειάν τις τῶν ἱερωμένων μνημονεύειν αὐτοὺς ἐπ' Ἐκκλησίας. Πῶς οὖν μνημονευσθήσεται ὁ ἀκοινωνήτας μετὰ τῶν κοινωνικῶν;» (Δοκίμ. Ἱστορικ. σελ. 215).

Δὲν ἀγνοεῖ ἄλλωστε ὁ Πανοσιολογιώτατος, ὅτι: Μνημόσυνον τοῦ Ἐπισκόπου ἐπ' Ἐκκλησίας σημαίνει ὁμοφροσύνην καὶ ἐνωσιν πνευματικὴν μεταξὺ μνημονευσθέντος καὶ μνημονευσμένου· ὁμοφροσύνην, ἥτις δὲ ὑπάρχει μεταξὺ Παλαισημερολογιτῶν καὶ νεοσημερολογιτῶν. Ἐπίσης δὲν ἀγνοεῖ, ὅτι ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Λατινόφρονος· Αὐτοκράτορος Κωνσταντινουπόλεως Μιχαὴλ τοῦ Παλαιολόγου διὰ τὴν μὴ παραδοχὴν τοῦ μνημοσύνου τοῦ ὀνόματος τοῦ Πατριάρχου Ἰωάννου Βέγκου ἐθανατώθησαν ἐν Ἀγίῳ Ὄρει γενόμενοι Μάρτυρες ὄχι δεκάδες ἀλλ' ἑκατοντάδες ὁλόκληροι Πατέρες μακαρίων, τῶν ὁποίων ἡ Μνήμη τελεῖται λαμπρῶς ἐτησίως ὑφ' ὅλων τῶν Ἀγιορειτῶν.

Καθὼς δὲν ἀγνοεῖ καὶ τὴν σπουδαίαν ἐκείνην ἐπιστολὴν τῶν Ἀγίων Πατέρων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης σταλεῖσαν πρὸς τὸν ἀνωτέρω Αὐτοκράτορα Μιχαὴλ καὶ ἀναφερομένην ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ μνημοσύνου τοῦ μὴ συμφωνοῦντος αὐτοῖς ἐν τοῖς πνευματικοῖς Πατριάρχου Ἰωάννου Βέγκου, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐπιστολῇ μεταξὺ τῶν ἄλλων γράφουσιν οἱ μακάριοι ἐκεῖνοι Πατέρες: «Εἰ γὰρ τὸ ἀπλῶς χαλεπὸν εἰπεῖν, κοινωνίαν διδῶσι τοῖς ἔργοις τοῖς ποιητοῖς, πόσον ἡ διάφορος αὐτοῦ μνημοσύνη, καὶ ταῦτα αὐτῶν τῶν θείων μυστηρίων φρικτῶς προκειμένων». Εἰ δὲ ὁ προκείμενος αὐτὸς ἐστὶν ἡ αὐτοαλήθεια (ὁ Χριστός), πῶς ἂν τὸ μέγα τοῦτο ψεῦδος δέχεται, εἰκάξειν εἰκός,

τὸ συντάττειν αὐτὸν ὡς ὁρθόδοξον Πατριάρχην μεταξὺ τῶν λοιπῶν ὁρθόδοξων Πατριάρχων ἐν καιρῷ τῶν φρικτῶν Μυστηρίων; ΣΚΗΝΙΚΩΣ ΠΑΙΕΘΜΕΝ; καὶ πῶς ταῦτα ἀνέξεται ὁρθόδοξου ψυχῇ καὶ οὐκ ἀποστήσεται τῆς κοινωνίας τῶν ΜΗΝΗΜΟΝΕΥΣΑΝΤΩΝ αὐτίκα; καὶ ὡς κατηλεύοντας τὰ θεῖα τούτους οὐκ ἡγήσεται; Οὐκ ἔστι τοῦτο θεμιτόν, οὐκ ἔστι· καὶ τοῦτο γὰρ πείρα τοῦ πονηροῦ ἔστι. *Μολυσμὸν ἔχει ἡ κοινωνία ἐν μόνον τοῦ ἀναφέρειν αὐτόν, καὶ ὁ ὁρθόδοξος εἴη ὁ ἀναφέρων.* (Δοκίμ. Ἱστορικ. σελ. 108 109).

Ἡ ὑπόθεσις τοῦ ἐπ' Ἐκκλησίας μνημοσύνου τοῦ μὴ συμφωνοῦντος πρὸς τὴν αὐτὴν Ἐκκλησίαν Ἐπισκόπου, καὶ ὅτι τὸ τοιοῦτον ἐξ ὁρθόδοξου ἐπόψεως ἀπαγορεύεται, εἶναι ὑπόθεσις ἰδίας καὶ ἐκτενοῦς πραγματείας, τὴν ὁποῖαν καὶ ὁ χρόνος καὶ ὁ στενὸς χώρος τοῦ παρόντος δὲν ἐπιτρέπει ἡμῖν. Ἐπαιγομένοις καὶ ἀποβλέπουσι μόνον ἵνα ἀφ' ἐνὸς ἐκφράσωμεν τὰς εὐχαριστίας ἡμῶν πρὸς τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἅγιον Καθηγούμενον διὰ τὰς διακηρυχθείσας ὑπ' αὐτοῦ μεγάλας ἀληθείας, ἃς ἐτέρου δὲ ἵνα καταδείξωμεν τὰς παλιμβουλίας τῶν ἰθυνόντων τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος ἐν τῷ ἡμερολογιακῷ ζητήματι.

Οἱ Ζηλωταὶ Μοναχοὶ τοῦ Ἁγίου Ὄρους
1952

ΝΟΜΟΣ ΦΙΛΟΠΤΩΧΕΙΑΣ

Εἰς τὴν Παλαιὰν Διαθήκην καὶ ἰδίως εἰς τὸ Λευϊτικὸν Βιβλίον τῆς Πεντατεύχου (Κεφ. ΙΘ' 9) προστάζει ὁ Θεὸς λέγων: «Ὅταν θερίζῃς, ἄφες ἓν μέρος τοῦ γεννήματός σου ἀθέριστον. Ὅταν τρυῶς, ἄφες ἓν μέρος τῆς ἀμπέλου σου ἀτρύγητον. Καὶ ἀπὸ ὅλους γενικῶς τοὺς καρποὺς σου ἄφες ἓν μέρος ἀσύνακτον. Ἡ ὅσον ἀποφύγη τὸ δρέπανον, ἡ ὅσον ἀποπέση χαμαί, παράδραμέ το. Αὐτὸ ἅς εἶναι τὸ μερίδιον τοῦ πτωχοῦ, τὸ μερίδιον τοῦ ξένου καὶ τοῦ παροδεύοντος.

Εἶναι τοῦτο ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ, ὅχι συμβουλή. Εἶναι χρέος ἐπιβεβλημένον, ὅχι ἀπλοὺν ἔλεος. Ἐκεῖνος ὅπου ἔδωκεν εἰς ἡμᾶς τὰ πολλά, αὐτὸς ἐκεῖνος χαρίζει εἰς τοὺς πτωχοὺς αὐτὰ τὰ ὀλίγα. Αὐτὸς ὅπου ἐπρόσταξε τὴν γῆν καὶ ἐγέννησε δι' ἡμᾶς τὰ πολλὰ ἐκεῖνα· αὐτὸς προστάζει καὶ ἡμᾶς ἵνα ἀφήσωμεν διὰ τὸν πλησίον τὸν πτωχὸν τὰ μέτρια καὶ ὀλίγα ταῦτα. Ἀλλὰ τί γίνεται; Ἡ γῆ ὑπακούει, ἡμεῖς δὲ ὅχι. Ἡ γῆ πείθεται εἰς τὸ θεῖον πρόσταγμα, ἡμεῖς ἀπειθοῦμεν, καὶ καταφρονοῦμεν καὶ παραβαίνομεν αὐτό.

Εἰς τὴν γῆν εἶπεν ὁ Θεὸς «βλαστησάτω ἡ γῆ βοτάνην χόρτου σπείρον σπέρμα κατὰ γένος καὶ ξύλον κάρπιμον ποιοῦν καρπόν». Καὶ ἡ γῆ ὑπακούει καὶ βλαστάνει χλόην, βοτάνας, σπέρματα, καρπούς. Εἰς ἡμᾶς λέγει ὁ αὐτὸς Θεός· οὐ συντελέσετε τὸν θερισμόν... καὶ τὰ ἐκπύπτοντα οὐ συλλέξετε· καὶ τὸν ἀμπελῶνα σου οὐκ ἐπανατρυγήσεις, οὐδὲ τὰς ρώγας τοῦ

ἀμπελῶνος σου συλλέξεις. τῷ πτωχῷ καὶ τῷ προσηλύτῳ καταλείψεις αὐτά» (Λευϊτ. ΙΘ' 9 10). Καὶ ὅμως ἡμεῖς δὲν ὑπακούομεν, καὶ δὲν ὑποτασσόμεθα, καὶ δὲν ἀφήνομεν εἰς τὸν πτωχὸν ἀδελφόν μας οὔτε στάχυν, οὔτε ὀπωρίδιον, οὔτε βοτρυδιον οὔτε ρῶγα. Καὶ ὡς φαίνεται, ἡ μὲν γῆ καίτοι ἄλλος καὶ ἀναίσθητος, γνωρίζει ὅμως τὴν κυριότητα καὶ δεσποτεῖαν, τὴν ὁποῖαν ἔχει ἐπ' αὐτῆς ὁ δημιουργήσας καὶ στερεώσας αὐτήν· ἡμεῖς δὲ ἂν καὶ αἰσθητικοὶ καὶ λογικοὶ ἄνθρωποι, δὲν θέλομεν νὰ ἀναγνωρίσωμεν τὴν κυριότητα καὶ δεσποτεῖαν τὴν ὁποῖαν ἔχει ἐφ' ἡμᾶς ὁ πλάσας καὶ δημιουργήσας ἡμᾶς Θεός. Δικαίως ὅθεν δυνάμεθα νὰ ὀνομασθῶμεν ἀλογώτεροι, ἀναισθητότεροι καὶ ἀγνωμονέστεροι καὶ αὐτῆς τῆς ἀναισθητοῦ καὶ ἀλόγου γῆς. Ἀλλ' ἐνῶμέχρις ἐδῶ ἐντέλλεται ὁ Θεὸς ἵνα μὴ ἐπιστρέφοντες συλλέγωμεν «τὰ ἐκπύπτοντα» ἐκ τῶν καρπῶν καὶ τῶν γεννημάτων ἡμῶν, προχωρῶν ἐντέλλεται νὰ χορηγῶμεν εἰς τοὺς πτωχοὺς καὶ ἐκ τῶν συνηγμένων εἰς τὰς ἀποθήκας ἡμῶν· διὸ καὶ πολὺ ὀρθῶς συμπεραίνει εἰς ἐκ τῶν διασήμεων Πατέρων λέγων: «ὕπολαμβάνω ὅτι: ἀπὸ τοῦ νὰ μὴ ἐλεῇ ὁ ἄνθρωπος τὸν πλησίον αὐτοῦ στενοχωρούμενον ὑπὸ τῆς ἐνδείας τῶν ἀναγκαιῶν ἕως εἰς τὸ νὰ τὸν κλέπτῃ, δὲν μεσολαβεῖ ἄλλο, παρὰ εἰς καὶ μόνος βαθμός, καὶ ἐν μόνον πῆδημα». (Εὐγέν. Βούλγαρ.).

Πεινᾷ ὁ πτωχός, καὶ ἡμεῖς ἔχοντες τὸν τροπὸν διὰ νὰ τὸν θρέψωμεν, καὶ δὲν τὸν τρέφωμεν, ὀλίγον διαφέρει ἀπὸ τοῦ νὰ ἀρπάσωμεν τὸ ψωμὶ ἀπὸ τοῦ στόμας του. Κρυώνει, καὶ ἡμεῖς δυνάμενοι νὰ τὸν περιθάψωμεν καὶ δὲν τὸ πράττωμεν; ὀλίγον διαφέρει ἀπὸ τοῦ νὰ ἀρπάσωμεν τὰ φορέματά του καὶ νὰ τὸν ἐγκαταλείψωμεν γυμνόν. Ὁ λόγος εἶναι σαφής, ἀλλὰ δὲν τὸν συλλογιζόμεθα. Διότι ἐκεῖνο ὅπου εἰς ἡμᾶς περισσεύει, δὲν εἶναι κυρίως ἰδικόν μας· εἶναι (κατὰ τὴν διαταγὴν τῆς Θεῆας Προνοίας) ἐκεῖνου ἀπὸ τὸν ὅποιον παντάπασιν ἐλλείπει.

Ἐὰν ὑστερήσωμεν τὸν πτωχόν, ἐκρατήσαμεν τὸ ἰδικόν του, τὸν ἡδικήσαμεν, τὸν ἐκλέψαμεν τὸν ταλαίπωρον. Ἀλλ' ἴσως ἐρωτήσῃ τις: Διατί δὲν ἔδιδε καὶ εἰς τὸν πτωχὸν κατ' εὐθείαν ὁ Θεός; Διὰ νὰ εὐεργετήσῃ πάντως ὁ Πανάγαθος, καὶ ἐκεῖνον διὰ τῆς λήψεως, καὶ ἡμᾶς διὰ τῆς πρὸς αὐτὸν μεταδόσεως.

(Φιλοθ. Ἀδολεσ.).

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ Γ.Ο.Χ. ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΠΑΡΑ ΤΩ κ. ΥΠΟΥΡΓΩ ΤΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ

Τὰς τελευταίας ἡμέρας ἀφίχθη εἰς Ἀθήνας ὁ ἐκλεκτός καὶ καλόκαρδος πρόεδρος Θεσσαλονίκης κ. Γ. Καραγιαννίδης. Οὗτος ἦλθε μὲ τὴν εἰδικὴν ἀποστολὴν νὰ συναντήσῃ τὸν Ἐξοχώτατον ὑπουργὸν Παιδείας κ. Μετῆλ, παλαιὸν φίλον του. Πράγματι τὸν ἐπεσκέψθη. Ἀσθενή σὺντα, ἀποσπάσας ρητὰς διαβεβυώσεις, διὰ τὴν εὐεργετικὴν εὐθύμειν τοῦ ζητήματός μας.

Διευθύνσεις συμπληρώσας τῷ Α.Ν. 1092/1938

Διευθυντής: ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΑΡΑΜΗΤΣΟΣ

Χαλκοκονδόλη 7.— Ἀθήνα

Υπεύθυνος Τυπογραφείου: Γεώργιος Σερραπίνης
Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθήνα

Η ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ ΚΑΙ Η ΕΛΕΗΜΟΣΥΝΗ

Ὁ Θεὸς Νόμος προστάσσει λέγων «οὐκ ὀφθήσῃ ἐνώπιον Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου κενός» (Δευτερονομ. Ι ΣΤ' 15). Δηλαδή: *μὲ ἀδεια χεῖρα νὰ μὴ φανῇς ἔμπροσθεν Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου.* Ὡστε ὅταν εἰσέρχεται ὁ Χριστιανὸς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, παρ- κτός τῆς «καρδίας συντειτριμμένης καὶ τεταπεινω- μένης» τὴν ὁποίαν ἀπαιτεῖ καὶ προσδέχεται ὁ Θεός, ὅστις τὴν τοιαύτην θυσίαν «οὐκ ἐξουθενώσει», εἶνε ὑποχρεωμένος ὁ χριστιανός, ἐπαναλαμβάνομεν, ἵνα προσφέρῃ καὶ μίαν δόσιν καὶ προσφοράν εἴτε διὰ τὰς χρεῖας τῶν ἱερέων, εἴτε εἰς τοὺς πρὸ τῶν Ναῶν ἱσταμένους πτωχοὺς, τοὺς τὰς χεῖρας ἐκτείνοντας πρὸς τοὺς εἰσερχομένους καὶ ἐξερχομένους.

Καὶ εἶνε δίκαιον, ὅταν παρίσταται ἐνώπιον Κυ- ρίου τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ Ναῷ ὁ εὐσεβὴς χριστιανὸς ἀφιερῶν πάσας τὰς ἐαυτοῦ δυνάμεις τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, καὶ προσπίπτων ἕως ἐδάφους τῆς γῆς ὑμνολογεῖ καὶ δοξάζει τὸν Πλάστην καὶ Δημιουργόν του διὰ τὰς εὐεργεσίας καὶ χάριτας τὰς ὁποίας παρ' Αὐτοῦ ἔλαβεν, εἶνε δίκαιον, ἐπαναλαμβάνομεν, ἵνα δίδῃ καὶ μέρος μικρὸν ἐκ τῶν ἀγαθῶν αὐτῶν εἰς τοὺς χρεῖαν ἔχοντας, ἕκαστος βέβαια κατὰ τὴν δύ- ναμιν του.

Ὡστε λοιπὸν καὶ ἡ δόσις τοῦ πλουσίου ἢ πολλή, καὶ ἡ δόσις ἢ ὀλίγη τοῦ πτωχοῦ, κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἑνὸς καὶ τοῦ ἄλλου, δικαιοῦτα λογίζεται ἴση. πολ- λάκις δὲ καὶ ἡ μικροτέρα ὑπερέχει καὶ κρίνεται με- γαλειτέρα κατὰ τὸ παράδειγμα τῆς Εὐαγγελικῆς Χή- ρας τῆς βαλούσης τὸ δίλεπτον εἰς τὸ γαζοφυλάκιον καὶ θεωρηθείσης ὡς «πλεῖον πάντων βαλούσης».

Ἀλλὰ πῶς σκέπτονται οἱ σημερινοὶ Χριστιανοί; Τὸ ἔνδυμα ἢ τὸ ὑπόδημα ἐπαλαιώθη, κατεργασίωθη, ἐξεσχίσθη, δός το εἰς τὸν πτωχόν. Τὸ φαγητὸν ἢ βρώμην, ἐμούχλιασεν, ἐτάγγισεν, ἤροχσε νὰ σκω- λικᾶξῃ; δός το εἰς τὸν πτωχόν. Τὸ ποτὸν ὑπερφθά- ρη, ἔκοψεν, ἐξύνησε, δός το εἰς τὸν πτωχόν. Βέβαια τὸ λαμβάνει ὁ ταλαίπωρος πτωχός διότι εὐρίσκεται εἰς τὴν ἀνάγκην βιαζόμενος ἀπὸ τὴν ἔνδειαν, καὶ διότι κρυώνει, πεινᾷ, διψᾷ. Τί νὰ κάμῃ; Ἄν δὲν τὸ λάβῃ φοβεῖται ὅτι ὅχι μόνον θὰ ὑποφέρῃ, ἀλλὰ καὶ διότι θὰ ὑποπέσῃ εἰς τὴν μῆνιν καὶ τὸ μῖσος. Ἄλλ' ἔτσι σκέπτεται ὁ πτωχός.

Ἀλλ' ἡμεῖς οἱ Χριστιανοὶ σκεπτόμεθα καὶ ἀνα- λογιζόμεθα εἰς ποῖον μεταβαίνει τὸ δῶρόν μας; Στοιχαζόμεθα εἰς ποῖον προσφέρεται ἡ θυσία ἡμῶν; Ἴσως ὅχι μετὰ τῶν πολλῶν.

Ἡ προσφορά καὶ θυσία ἡμῶν προσφέρεται εἰς αὐτὸν τὸν Χριστὸν τὸν εἰπόντα «ἐφ' ὅσον ἐποιή- σατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε» (Ματθ. ΚΕ'. 40). Ἡ παρ' ἡμῶν διδομένη ἐλεημοσύνη εἰς τὸν πτωχόν, διαβαίνει εἰς αὐτὸν τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν Αὐτρωτὴν καὶ Σωτῆρα.

Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ἐποῖον πρέπει νὰ ἐξετασθῇ εἶ- ναι: ἄραγε δέχεται τὸ δῶρον ἡμῶν ὁ Κύριος ὁ- πως δὴ καὶ ὡς ἔχον προσφερόμενον; *Βεβαίως ὅχι.* Καὶ τὸ ΟΧΙ τοῦτο σηροίζομεν ἐπὶ τῆς Γραφι- κῆς ρήσεως «Ἐὰν δὲ ἡ ἐν αὐτῷ μῶμος, ἢ χολόν,

ἢ τυφλόν, ἢ πονηρὸν (τὸ θυμὰ σου) οὐ δύσεις αὐτὸ Κυρίῳ τῷ Θεῷ σου» (Δεύτερον ΙΕ' 21) Ὡστε δὲν δέχεται ὁ Θεὸς ἐλλειπτὴ ἢ μυσερὰ δῶρα. Καὶ τοῦτο εἶναι τὸ ἄξιον προσοχῆς. Διότι περὶ τῶν τοιούτων ἐλεημοσυνην, δῶρων καὶ θυσιῶν ἀνερῶ- νησεν εἰς μέγας τῆς Ἐκκλησίας Πατὴρ λέγων: «Ὡ μάταιοι καὶ ψευδεῖς, υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων, τοῖ- αῦτα ἀγιάσματα καὶ καθιερώματα τολμᾶτε καὶ προσφέρετε εἰς τὸν Θεόν;

Ἄλλ' ἐνταῦθα ἐπέρχεται ἡμῖν κατὰ νοῦν καὶ ἕτερόν τι: Ἐχει τις πατὴρ πολλοὺς υἱοὺς καὶ ἐπιθυμεῖ ἐξ αὐτῶν νὰ ἀφιερῶσιν ἓνα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Ποῖον ἐξ αὐτῶν ἐκλέγει καὶ διορί- ζει νὰ καταστήσῃ εἰς τὸ ὑψηλὸν τῆς Ἱερωσύνης ἐπάγγελμα; Ἄραγε ἐκλέγει τὸν συνέσει καὶ σεμνότη- τι καὶ ἄλλοις προτερήμασι διαπρέποντα; Ὁχι. Αὐ- τὸς εἶναι ἀρμόδιος διὰ τὴν οἰκονομίαν τοῦ οἴκου. Ἐκλέγει ἄραγε τὸν εὐφυῆ καὶ νοήμονα καὶ ἀγχι- νουν; Ὁχι αὐτὸς εἶναι ἐπιτήδειος διὰ τὸ πολιτικὸν στάδιον. Μήπως ἐκλέγει τὸν εὐσταθῆ καὶ καρτερι- κὸν καὶ μεγαλόψυχον; Ὁχι αὐτὸς εἶναι ἄξιος διὰ τὸ στρατιωτικὸν στάδιον.

Τέλος πάντων μετὰ τῶν πολλῶν παιδιῶν τῆς οἰκογενείας αὐτῆς εὐρίσκεται ὁ ἀσθενικός, ὁ καχε- κτικός, ὁ μεμαρασμένος, ὁ κολοβός, ὁ χλωρός, ὁ μο- νόφθαλμος ἢ ὀλότυφλος, ἢ παραβλώψ, ἢ κωφός, ἢ ψελλός, ἢ ἄλλως πως ἐκ γενετῆς ἢ ἀπὸ συμβάματος σεσημειωμένος· εὐρίσκεται ὁ ἀμβλὺς καὶ νωθρός καὶ ἀφυῆς καὶ ἡλίθιος, καὶ εὐήθης ἢ καὶ ὁ ὀλιγόνους ἢ καὶ μικρογνώμων, ὁ εὐτελής καὶ ρυπαρὸς καὶ χαμαιζήλον καὶ οὐδὲν χρήσιμον, οὐδὲν ὕγιές, καὶ οὐδὲν ἄξιον ἔχων. Ἄ!!! Τοῦτον σὺν Θεῷ ἀγίῳ (σὺν Θεῷ παραχωροῦντι βέβαια) ὁ καλὸς πατὴρ καὶ ἡ καλὴ μή- τηρ ἀφιερροῦσιν εἰς τὸν Θεόν, διορίζουσιν εἰς Ἱερω- σύνην ὡς τὸν Χαριτόδοτον καὶ Χαριτοστόλιστον Σα- μουὴλ περὶ τοῦ ὁποίου ἐγράφη τὸ «*Καγὼ κικρῶ αὐτὸν τῷ Κυρίῳ,*» Ὡς τρισάθλιοι καὶ κακοδαίμο- νες γονεῖς, «*τοιαῦτα Κυρίῳ ἀνταποδίδετε;*» Θυ- σία εἶναι τοῦτο, ἢ ὕbris; δῶρον ἢ ἀθυρμα; ἀνά- θημα ἢ ἀνάθεμα;

A. M.

ΠΕΝΘΗ

Καθ' ἃ πληροφοροῦσιν ἡμᾶς ἐκ Θεσσαλονίκης ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ ἐκαὶ τὴν 21ην τοῦ παρελθόντος μηνὸς ὁ 26ετής εὐλ-βὴς καὶ χρηστὸς νέος Μάρκος Ρίγγος, υἱὸς τοῦ ἐν Χριστῷ ἀγαπητοῦ ἀδελφοῦ κ. Ἰωάννου Ρίγγου, ἐνταφιασθεὶς εἰς τὸ κοιμητήριον τῆς Ἀγίας Φωτεινῆς. Τὴν νεκρώσιμον Ἀκολουθίαν ἔψαλον κατ' οἶκον ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμαν- δρίτης καὶ Ἀρχιερατικὸς Ἐπίτροπος Μακεδονίας κ. Γαβριὴλ Λίβερης μετὰ τοῦ Πανοσιολογιωτάτου Ἀρ- χιμανδρίτου κ. Ματθαίου Ράπτου· τὴν δὲ κηδεῖαν του παρηκολούθησε πλῆθος ἐν Χριστῷ Ἀδελφῶν.

Συλλυπούμεθα τοὺς γονεῖς καὶ οἰκείους τοῦ με- ταστάντος εὐχόμενοι αὐτοῖς τὴν ἐξ ὕψους παρηγο- ρίαν.

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΦΑΙΔΡΑΙ ΦΑΥΑΡΙΑΙ

Μία μερὶς τοῦ ἡμερησίου τύπου, ἀλλὰ καὶ μερικοὶ ἀνεύθυνοι παράγοντες ἐνασμεῖζονται νὰ χαρακτηρίζουν τὴν φιλελευθέραν Κυβερνητικὴν ἐνέργειαν, ὃ' ἥς ἀπηλευθερώθησαν οἱ δεσμοὶ τῶν Ἀρχιερέων μας καὶ προσω-θήθη τὸ ζήτημά μας πρὸς μίαν ἀξιοπρεπεῖ ἰδίαν... ὡς κομματικὴν πράξιν! Χαρακτηρίζομεν τὰς συζητήσεις αὐτὰς ὡς φαιδρὰς φλυαρία! Καὶ ἀπαντῶμεν εἰς τοὺς ἀφελεῖς αὐτοὺς συζητητάς: Βεβαίως κάθε Κυβέρνησις, προσερχομένη ἐξ ἐκλογῶν ἐνεργεῖ, ἐνεργεῖ κατὰ τὰς πολιτικὰς αὐτῆς ἀρχὰς καὶ πεποιθήσεις. Ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ κριτηρίου αὐτοῦ καὶ ἡ ἀδράνεια καὶ ἡ σιωπὴ, ὁ ποθενδῆποτε προέρχεται εἶναι καὶ αὐτή... κομματικὴ πράξις! Ἀλλ' ὅσοι δὲ μίαν Κυβέρνησις διαβλέπουν κατὰ τὸν τρόπον δίκαιον καὶ ἡθικόν, τότε πλέον ἐνεργεῖ ὡς ἐξουσία ἀκομματιστος. Καὶ αὐτὸν τὸν χαρακτήρα διαβλέπομεν εἰς τὴν ἐνέργειαν τῆς Κυβερνήσεως. Κομματικῶς μόνον ἐκτιμῶνται ὅσοι δὲν βλέπουν ἔτσι τὰ πράγματα.

Τώρα ἡ ὀφειλομένη εὐγνωμοσύνη εἶναι πλέον χρι-στιανικὸν καθήκον, τὸ ὁποῖον οὐδεὶς δύναται νὰ χαρακτηρίσῃ κατ' ἄλλον τρόπον καὶ τὸ ὁποῖον οὐδέποτε εἶναι ἐκδήλωσις ἐχθρότητος ἢ κομματικῆς ἀντιθέσεως πρὸς ἄλλους πολιτικὸς ὁργανισμούς! Ἀλλ' ὅσοι αὐτὸ λέει ἡ λογικὴ!

Αἱ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ

Καθ' ὅλον τὸ διαρρέῃσαν διάστημα κατεβλήθησαν προσπάθειαι ὁριστικῆς ρυθμίσεως τοῦ ἐπιμέχου ζητή-ματος. Αἱ προσπάθειαι αὗται ἔλαβον δύο συγκεκριμέ-νας κατευθύνσεις. Οὕτως ἡ πρώτη ἀπέβλεπεν εἰς τὴν πραγματοποιήσιν μιᾶς συνεννόσεως μετὰ τῆς ἐπισή-μου Ἐκκλησίας, πρὸς ἄρσιν τῆς θλιβερᾶς αὐτῆς ἀν-τιδικίας, μέσα εἰς τοὺς κόλπους τοῦ χριστιανικοῦ σώ-ματος. Βάσις τῆς κατευθύνσεως αὐτῆς ἐτέθη ὁ σεβα-σμὸς τῆς ὁρθοκωντικῆς μας συσπειρώσεως, δι' ἣν ὑπέ-στημεν τόσα δεινὰ. Ἀντιπρὸς τὴν πνεῦμα αὐτὸ τῆς εἰρήνης καὶ τῆς διαλλαγῆς δὲν εἶδον ἀπήχησιν εἰς τοὺς κόλπους τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας, ἥτις ἐξακο-λουθοῦσα νὰ θεωρῇ ἐσφαλμένως τὸ ὅλον ζήτημα, ὡς ὑπόθεσιν προσωπικὴν τῶν τριῶν Ἀρχιερέων, προβάλλει διάφορα προσκόμματα, πιστεύονσα μόνον εἰς τὰς δυναμικὰς... λύσεις!!! Ἐπειδὴ δὲν εὐδοκῶν ἡ κατεύθυν-σις αὐτή, ἤρξατο πολιτικὴν προσπάθειαν διὰ τὴν το-μικὴν καὶ πολιτικὴν πλέον ρύθμισιν τοῦ ζητήματος. Τὴν πρωτοβουλίαν τῆς δευτέρας αὐτῆς κατευθύνσεως τὴν ἔχουν καὶ πάλιν οἱ φίλοι μας βουλευταί. Πρὸς τοῦ-το ὑπεβλήθησαν γνωματεύσεις τῶν ἐγκριτοτέρων νομο-μαθῶν φίλων μας, τοποθετοῦσαι τὸ ζήτημα.

Αὗται εἶναι αἱ τελευταῖαι ἐξελίξεις τοῦ ζητήματός μας καὶ ἐλπίζομεν ὅτι ἡ ὁριστικὴ ἐπίλυσις τοῦ ζητή-ματός μας εἶναι πλησίον. Εἴμεθα πρόθυμοι διὰ λύ-σεις, ποὺ ἐμπνέει ἡ ἀγάπη ἀλλὰ καὶ δὲν εἴμεθα διατε-θειμένοι νὰ ἀρνηθῶμεν τὰ βασικὰ δικαιώματά μας.

Αἱ ΔΗΛΩΣΕΙΣ ΤΟΥ κ. ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ

Τὸν ἐξοχώτατον Πρῶτον τῆς Κυβερνήσεως, ἐπα-ρελθόντα ἐν τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἐπισκέφθησαν οἱ φίλοι βουλευταί, συνομίλησαντες σχετικῶς διὰ τὰ ζητήματά μας. Εἰς ἰδιαιτέραν δὲ συνάντησιν τὴν ὁποίαν ἔσχε μετὰ τοῦ κ. Ν. Ζορμπᾶ, βουλευτοῦ Χίου, ἐτόνισεν ὅτι προσωπικὴ του ἐπιθυμία εἶναι ἡ πλήρης ἀποκατάστα-σις τῶν ὁρθοκωντικῶν μας ἐλευθεριῶν. Τὴν ἐπιθυ-μίαν αὐτὴν διεβίβασεν ὡς πρωτοπυργικὴν ἐντολὴν εἰς τὰς ἀρμοδίας ὁρηγείας, αἰτίνες ἀμέσως μᾶς ἐξήγησαν ἐπίσημον πᾶσαν τὴν ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα ὁρτοκωντικὴν Νᾶν. Ἡ κατάστασις ἀπεστάλη.

ΧΑΡΑΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ

Τὴν τελευταίαν στιγμὴν καὶ ἐπὶ τοῦ πιεστη-ρίου εὐρισκομένου τοῦ φύλλου πληροφοροῦμεν τοὺς Ἀδελφούς, ὅτι ἐδόθη Ὑπουργικὴ ἄδεια καὶ ἤνοιξαν δύο ἡμέτεροι Ναοὶ ἐν Ἀθήναις, δύο ἐν Πειραιεὶ καὶ περὶ τοὺς τριάνοντα ἐν τῇ λοιπῇ Ἑλλάδι. Ἀετομερείας εἰς τὸ προσεχές.

ΠΟΛΥΜΕΛΕΙΣ ΕΠΙΤΡΟΠΑΙ

ΠΑΝΣΙΩΝ ΥΠΟΥΡΓΩΝ

Πλέον τῶν 100 ἀτόμων, ἀντιπροσωπευόντων ὁρ-τοκων τομεῖς Ἀθηναίων καὶ Πειραιῶς, ἐπισκέφθησαν τοὺς Ἐξοχωτάτους Ὑπουργοὺς Ἐμπορίου κ. Σ. Πα-παπολίτην καὶ Ἐσωτερικῶν κ. Κ. Ρέντην. Ἀφ' οὗ τοὺς ἠδ' ἠρτοκῶν διὰ τὴν Κυβερνητικὴν πρωτοβουλίαν καὶ ἐνέργειαν, παρεκάλεσαν, δι' αὐτῶν τὴν Κυβέρνησιν, ὅπως ὁλοκληρώσῃ τὰ εὐεργετικὰ μέτρα. Ἀπέσπασαν ὑποσχέσεις βασιμους καὶ συνήτησαν κατανόησιν.

ΠΟΤΕ ΘΑ ΤΕΛΕΙΩΣΗ Ο ΑΓΩΝ;

Ἐρωτοῦν πολλοὶ πότε θὰ τελειώσῃ ὁ ἀ-γών; Πότε θὰ ἐλευθερωθῶμε; Πότε θὰ ἡου-χάσωμεν;

Ἐρωτήσεις ἀπὸ ἀδελφούς ἀλλὰ ὄχι γνώ-στας τῆς στρατευομένης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλη-σίας ἐπὶ τῶν ὑποχρεώσεων ἔναντι αὐτῆς. Ὁ ἀγὼν δὲν εἶναι ἀγὼν μόνον ἐπανόδου τοῦ Πα-λατοῦ Ἐορτολογίου. Εἶναι ἀγὼν ὑπὲρ ἀνα-στηλώσεως τῶν ὁρθοκωντικῶν καὶ Ἐθνικῶν πα-ραδόσεων. Ἀγὼν ποῦ οἱ ὁπαδοὶ του πρέπει νὰ γίνουν ἡ ζύμη ἡ ὁποία θὰ ζυμώσῃ καὶ θὰ ἀναπλάσῃ μίαν Κοινωνίαν μετὰ βᾶσιν τὸν Ἑλ-ληνοχριστιανικὸν πολιτισμὸν καὶ τὰς παραδό-σεις Ἐκκλησίας καὶ Ἐθνους. Βάσις ἀρραγῆς ἐπὶ τῆς ὁποίας βάσεως θὰ πρέπει νὰ κτισωμεν τεῖχος σιδηροῦν ἐπὶ τοῦ ὁποίου θὰ προσκροῦ-σούν τὰ κύματα τοῦ ὕλισμου τοῦ Βορρᾶ καὶ τῆς σαρκολατρίας τῆς Δύσεως. Εἴμεθα, θὰ ἀπαντήσητε, μικροὶ καὶ συκοφαντημένοι ὡς ἀ-ναχρονιστικοὶ καὶ ὡς ἀποτελοῦντες τὴν μερίδα ἐκείνην τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ τὴν ἀποδίδουσαν σημασίαν εἰς τύπους. Ἐδῶ χρειάζεται ἀγὼν διὰ νὰ γνωρίσῃ ὁ κόσμος ὅτι ἡμεῖς δὲν ἀγω-νίζομεθα διὰ τύπους, ἀλλὰ πέραν τοῦ τυπικοῦ φαινομένου ὑπάρχει ἡ οὐσία. Καὶ ἡ οὐσία εἶναι ὅτι θέλομεν τὸν Ὁρθόδοξον Χριστιανισμὸν ὅ-πως μᾶς τὸν ἄφηνεν ὁ ἱδρυτὴς του, ὅπως τὸν ἔζησαν οἱ πρῶτοι χριστιανοί: «Ὡς ἡ ψυχὴ καὶ ἡ καρδιά ἦν μία...». Ὅπως ἦτο ἐνωμένοι ἡ Ἐκκλησία εἰς τοὺς ὀκτὼ πρώτους αἰῶνας.

Ὅταν κατορθωθῶν ὅλα αὐτὰ τότε θὰ φθά-σῃ καὶ ἡ ἀρχὴ τοῦ τέλους.

Θελασσινὸς